

настойничество. Той не споделя безусловната вяра на Букурещката ефория, че безъ Русия нищо не може да се направи и че всичко добро може да дойде само отъ Русия.

Русия не можела да се мѣси явно въ блѣноветѣ на българскитѣ народи. Обаче къмъ 70-тѣ години тя зела да поправи положението си. Мълкомъ и безъ европейско решение Русия пустила флотата си по Черно море и зела покровителството си надъ православнитѣ славяни въ Турция. Бисмаркъ мълкомъ одобрилъ това. Така Русия се приближава къмъ българскитѣ искания. Руското правителство съчувствува на едно по-тѣсно сближение между сърби и българи и неговитѣ консули въ Бѣлградъ и Букурещъ съвѣтватъ представителитѣ на двата народа да дойдатъ до разбирателство за *югославянско царство*. Сърбскиятъ министръ Гарашанинъ изработва една „програма“ за достигане на това царство, а единъ български съборъ отъ първенци въ Букурещъ презъ 1867 възприема идеята и определя границитѣ на българския народъ (Мизия, Тракия и Македония). Австро-Унгария се научава за това сближение и тия кроежи и чрезъ хитро влияние въ Бѣлградъ спечелва Милана и осуетява сръбско-българското споразумение. Въ Цариградъ благотворното влияние на Русия се развива въ полза на българитѣ благодарение на графъ Игнатиевъ.

Любенъ Каравеловъ и Левски възприели метода за общонарсдна революция чрезъ целесъобразна дейностъ на революционнитѣ комитети. Руската политика, естествено, не обичала „революцитѣ“ и за това се държала далечъ отъ българскитѣ революционери. Обаче, тя желала да стои близко до освободителнитѣ движения на балканскитѣ славяни, та следѣла съчувствено на българското движение и чрезъ одескитѣ и букурещкитѣ богати българи гледала да въздействува, да не би младитѣ, неопитни и буйни революционери, да направятъ нѣкои непоправими грѣшки, отъ които да се възползува Австро-Унгария или друга велика сила.

На българскитѣ стремежи съчувствували рускитѣ славянофили, но послѣднитѣ не сж могли да одобрятъ радикалнитѣ възгледи и принципи, отъ които се въодушевявали революционеритѣ. Рускитѣ славянофили вървѣли къмъ по-тѣсенъ или по широкъ самодържавенъ панславизмъ, когато българскитѣ революционери (Каравеловъ, Ботевъ, Стамболовъ и т. н.), възпитаници повече на рускитѣ народници, велики писатели и социалдемократи, достигнали да прогласятъ пълно *народовластие и самоопредѣление на народитѣ*.